

Anv III

15 cèntims

99 bis

LA TUIES

—I per què vols tornar a fer de minyona?

—Perquè els senyorets et donen més quartos que portant barret.

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, AJUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
 ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Por fin Rufasta ha logrado un cargo bien descansado y con gran celo y ardor hace de procurador

Sí, hijitos, así como suega. La vida es dura, que dijo Platón Peig, el sabadellense. Ya estaba ladilleado de que vosotros no me hicierais caso y no me mandarais pafias. Iba con los pantalones sudados y la otra tarde que fui a comer a una masía por poco me ven los colonos. Caliqueños ya no veía ni que me pusiera las antiparras de Marsillach, vatua un eje de carro. De señoras, vale más no hablar, porque para mí, iban altas. Vosotros diréis que cuando más altas mejor. ¡Sí, sí! Lengua, bacones! ¡Sabéis en qué se parece un gallinero a un barco que ha recogido los náufragos de un accidente marítimo? ¡No? En que, salvado por aquí, salvado por allá... Sí protestáis, pliego, que por lo que me dáis, no pretenderéis que os mande artículos de Lloyd George.

Pues, sí. Por fin he estado de potra. Un amigo mío que era cocinero de un barco y se las entendía con la mujer del piloto, me vino a ver el otro día y me dijo:

—¿Sabe usted que ahora ya no me tengo que ir nunca a tirar la pilota?

—¿Y pues? hice yo, con aquella ecuanimidad, ¿Se ha barajado usted con ella?

—¡Hombre! ¡Usted bada! Yo no me refiero a la mujer del piloto sino a mi cargo de cocinero. He heredado una casa en la Plaza de los Mistos y me voy a dedicar una temporada a tirar de la rifita.

Total, que como es un hombre más desprendido que un chaleco sin botones, me dijo que me hacía procurador de la casa y que por irle a empaitar los vecinos a principios de mes,

me daría un nabo diario. ¡Eso son amigos, y no vosotros, que aún me debía aquel cigalón que me teniais que pagar cuando volvi de la Conferencia de Ginebra. Sóis unos malos hermanos, ya os lo diré.

¿En qué se parece Abdel-Krim a un abogado que le va mal un pleito? En que no puede defender las costas. Mandádselo al *Tebib Arrumi*, que hará una información sensacional. A ver si acertáis una chica de las de hoy en día que semejanza tiene con un bistec de los que sirven en las fondas baratas. ¿No? Pues yo tampoco. Nada más se que el otro día me comí uno y tenía mucha patata y poco filete. Recaditos a Zamora, que es como las medias virtudes, que presumes mucho y siempre les hacen goal.

Ahora me pasa una de crespas. Figuráos que he ido a cobrar los alquileres del techo muerto, donde hay unas golfas. (Hacen la carrera por un nabo, ya os lo diré). Me han dicho que no tenían qué ponerse en la boca, y que no me podían pagar. Yo, que tengo un corazón más grande que la pancha de Ulled el mayor, las he consolado y he obrado en nombre y por delegación del propietario y tengo que traspasarle el importe de los alquileres. ¿Y cómo le doy yo lo que me han dado las inquilinas del techo muerto? Estoy preocupado, podéis subir de pies. ¿El animal más aficionado a jugar? El conejo, que hace el *cau*. Expresiones a Nebot, el tío de la Plaza de Cataluña y al "Gordito", el desbravador de raspas.

RUFASTA

NUEVAS NARRACIONES INVEROSIMILES

LA OBRA MAESTRA.

Aquel hombre, que fumaba en pipa y era radioyente, no tenía más que una pena: no haber podido conseguir más que una vez los favores de la Ana Crónica, una bailarina del "Lion" que, según él, era de lo más fino que corría. El hombre, cada vez que encontraba a Tito Lasa, su amigo íntimo, se exponía su pesar.

—¿Es una mujer deliciosa!, le decía. ¿Qué lástima no poderla volver a conseguir! Pero, según ella cuenta, no quiere entregarse dos veces a un mismo hombre. Dice que de esa manera, el placer que experimenta es mayor, y que además, así, una noche de amor con ella es una obra maestra. —¿Pero... qué obra maestra! ¿Qué mujer más encantadora! ¡Y como sabe querer! ¡Con razón califica sus caricias de obra maestra! ¡Crea usted que no hay nada igual en el mundo!

—¿Cómo? ¿Usted ha gozado también, de ese instante delicioso de poseerla, de esa obra maestra?...

—Un poco, dijo Tito Lasa.

—¿Cuándo? ¿Hace mucho tiempo?

Y el amigo, con una sonrisa escéptica, exclamó:

—Dos años. La noche de nuestras bodas... porque al día siguiente se me escapó con el sereno del barrio, y ya no he vuelto a verla...

Ramón Pérez de la Palma

EN EL JUZGADO

Lo llevan detenido por escándalo público. Se había peleado con un tranviario porque le había taladrado un cabeza y cola.

—¿Cómo se llama usted?

—dijo el juez.

—Marcos Angulo de Cuadros.

—¿Domicilio?

—Arcos, catorce.

—¿Qué le ha ocurrido a usted?

—Verá, señor juez, yo, soy un hombre que llevo una conducta *recta*, sin salirme de mi *radio* de acción a pesar de tener una pierna *quebrada*. A mí no me gusta, porque no es de persona cuerda, salirme por la *tangente* acudiendo a los *circulos* y divirtiéndome con *horizontales*. Claro que las buenas *curvas*, los *senos* y los *conos* (1) tiran mucho, pero yo prefiero pasearme por la *Diagonal*, irme a tomar una cerveza al *Paralelo* o estarme leyendo "La Esfera"...

—Perdone, interrumpió el criminalista ¿qué profesión tiene usted, que me había olvidado?

—¡Vaya una pregunta! interrumpió el juez. ¿Todavía no se ha dado usted cuenta?

¡Profesor de geometría!

—¡Pasterada! Mi profesión es la de Fé, mi hermana de leche. ¡Soy bípedo, como ella!

Pablo Moños Delgada

POCASUELTAS INEDITAS

La camisa representa la nube que muchas veces tapa la luna.

Hay momentos en que la mujer parece un billar con bolas y taco.

Las mujeres viudas saben a cigarro apagado y vuelto a encender.

La castidad de la doncella, cuando llega a los quince años, es como los reos cuando entran en capilla. Difícilmente hay indulto.

Hay besos tartamudos: no saben acabar la frase.

(1) ¡Cono! ¡Cono! ¡Cono! ¡Nada más que Cono!

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4056 A.

SURT ELS DIJOUS

SORT QUE BARCELONA ES GRAN...

Començo aquesta crònica amb una xafarde-
ria de veïnat. Els "alquilinos", com diu la por-
tera, del segon pis, estan passant-ne una de gros-
sa. Figurint-se que la seva filla, la Mercè, que
és molt bufona i molt alegre, i li agrada molt
anar a ballar a l'"Iris", i passejar amb el xicot
pel darrera el pont del Mico, ha fet Pasqua abans
que Rams, i l'autor del fet s'ha donat a la fuga
sense que hi hagi manera de trobar-lo. No se
sap si és al "Tercio", a pendre les aigües, o si
ha emigrat a les Amèriques.

—Quina vergonya! — cridava l'altre dia el pa-
re, que és "andador" d'una germandat. Amb tan-
ta gent com ens coneix...

I la mare, més transigent:

—Sí... Però, sortosament, com que Barcelona
és tan gran hi ha molta més gent que no ens
coneix...

ESTRANYA CIRCUMSTANCIA

La senyora Emília, que de jove va portar una
existència bastant poc recomanable, però gràcies
a la qual avui té cinquanta mil duros i una torre

a Sant Gervasi, es va quedar l'altre dia sense mi-
nyona i posà un anunci al diari.

L'endemà al matí li compareixia una xicoteta de
divuit anys, oferint-li els seus serveis. Però qui-
na xicoteta! Allò era una veritable estatua de carn!
Alta, rodona, ferma, ben plantada... La senyora
Emília no feia més que mirar-se-la. Tractaren les
condicions, arribaren a un acord, i la dona volgué
que es quedés de seguida a treballar.

—Si la senyora em permetés un moment, m'ar-
ribaria a casa meva, a dir als meus pares que he
trobat casa i que, per consegüent, avui ja no
hi aniré a dinar...

—Com! — preguntà la senyora Emília—. Es
dir que tens pares, tu?

—Sí, senyora...

—I essent tan maca i tan bufona com ets, et
deixen fer de noia honorada?

EL NUMERO FATIDIC

Hem assistit a un acte d'aquells que commouen
profundament. Hem assistit a la tornada del
"Nandu", el virtuós marit de la nostra mestres-
sa, que s'ha presentat impensadament a la festa
major de Gràcia, al carrer de Vich, tocant al nou
edifici del "Forn de Sant Jaume" — aquell "Forn
de Sant Jaume" on fan aquelles coques i aquells
tortells que comprem cada festa i que ens agra-
den tant. — La tornada del "Nandu", ausent de
Barcelona des de fa més de dos anys, pel seu
bon cap, ha estat un aconeteixement en tota la
popular barriada barcelonina, principalment en-
tre l'element femení. Les noies se'l miraven amb
els ulls que guspirejaven de dolça emoció, les

4 — LA TUIES

casades el contemplaven embadalides i fent comparacions que no creiem oportú detallar, i a les "jamones" solterones se'ls hi feia la boca aigua en veure el seu cap vermell, airós i cobert per la clàssica barretina.

"Volveràn las oscuras golondrinas", va dir en Becquer, i, com les aurenets primaverals, ha tornat el "Nandu" en aquests temps de xafagor, de festes majors, de balls d'orquestra i d'arrambància i entrecuixada generals. I hem arribat molt contents a la nostra impremta, on el regent ens ha donat, a punt de tirar, les proves d'aquest aixerit i barrilaire setmanari.

—Quin número toca? — ens ha preguntat.

—Home! Això vos ho sabeu millor que nosaltres. Quin era, el de la setmana passada?

El regent ens ha mirat, un xic confós, i al cap d'una estona, s'ha decidit a dir:

—El noranta nou!

—Conxo! També hi han coincidències ben estranyes!

I hem quedat confosos. Es a dir que, per celebrar el retorn del "Nandu" a Barcelona, la seva senyora ha de sortir senyalada amb aquest número tan poc elegant? No pot ésser! Però nosaltres tenim sempre una fugida i hem contestat al regent:

—Posi el número noranta nou bis!

No hi havia altre remei. Perquè si ho feiem d'altra manera, pot ésser el "Nandu" s'hauria enfurismat, i no hi ha res pitjor que un "Nandu" en aquestes condicions, sobre tot si es troba en presència d'una senyora. I, en trobar-se davant de LA TUIES, qui sap lo que li hauria fet, pobreta! Pot ésser l'hauria deixat en un estat lamentable i la setmana que ve no hauria pogut baixar a Barcelona. Perquè, vaja, que no hauriem pogut consolar-nos de què, quan estem a punt de celebrar el segon aniversari de LA TUIES, aquesta se n'anés a parar a n'aquell lloc que s'indica amb dues inicials una d'elles estrangera... Es clar que per parar tots els llocs són bons, però tenint bon llit, val la pena d'aprofitar-lo!...

L'hortolà de Sant Boi

—Aquesta és la quinta vegada que em tiro al mar avui. No em negaràn que soc una noia de resistència.

UN FONDISTA QUE NO BADA

LA escena en un restaurant molt popular de la Rambla. Es dissabte a la nit. Entra un senyor, ja d'alguns anys, amb una dona esplèndida, grassa, plena, abillada amb gran luxe...

El cambrer s'hi apropa, cerimoniós.

—Què pendran els senyors? Volen ostres, per començar? Tenim, també, llagosta, perdiu a la vinagreta, faisà... Voldran xampanya?

—No — respon el senyor—. Porti dos consommés i dues truites a la francesa.

L'amo, que està contemplant la escena, crida al cambrer.

—Veig que tens molt poca "pupila", noi — li diu.

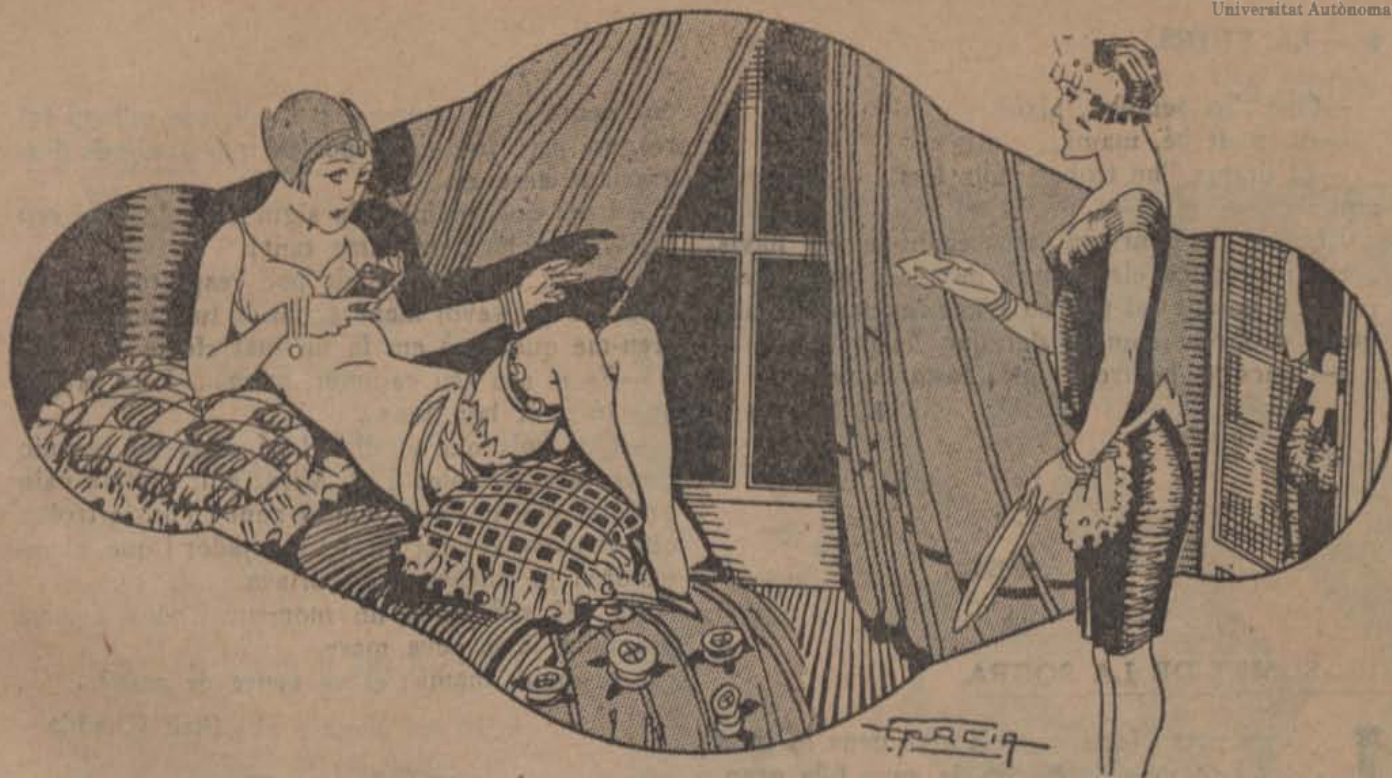
—Què vol dir?

—Que no hi "clisses"! Que ets un pallús!

—No sé per què ho diu!

—Perquè es necessita tenir pa a l'ull per oferir aquest menú a n'aquells senyors de la dreta. Que no ho veus, que són marit i muller?

Tit Hella

—Senyofeta, és el sabater que Porta la factura.

—Arriba a punt. Precisament em va fer una sabata més petita que l'altra. Diga-li que passi, i provarà si me la pot ficar.

LA BONA MODISTA

LA Carola és una noia que no es pot queixar de la seva sort. Va tenir la primera caiguda als catorze anys justos, quan feia de "capsera" en un taller de modistes del carrer Gran de Gràcia. Als disset, va fugir de casa i va tenir el primer "aborto", i ara, que en té vint i cinc ja és mestressa d'un magnífic saló de modes on es fa de tot: vestits, capells, roba blanca... Tot això diu ella que ho ha guanyat amb el fil, i nosaltres, que som escèptics, per temperament, no ens ho creiem, puix ens sembla que el fil, perquè una noia pugui fer carrera, més aviat és una nosa.

El comanditari de la Carola és el clàssic vell protector de noies maques: un vell calb, afaitat sempre de fresc, rialler i portant eternament una flor a la solapa. Compareix a cà la Carola a l'hora de sopar, s'afarten i cap al teatre, el cine o el Turó. Cap a mitja nit, un taxi els condueix discretament al "Xalet"... perquè la Carola no vol escàndols a casa.

—I quina sort que ha tingut la seva filla! — deia l'altre dia una veïna a la mare de la xicota. — I en tan poc temps!

—En efecte — respongué la velleta—. No ens podem pas queixar...

—Anem a dir — continuà la veïna—, que la Carola és molt treballadora i molt llesta. Perquè ella fa capells i vestits, veritat?

—Sí, senyora, — feu la mare de la Carola —. I a més d'això, treballa en roba blanca i encara fa jocs de llit...

Kar Trons

GRAN GUINYOL

L'ANTONET i la Mariona, que s'havien promès feia un mes, van anar aquella tarda, acompanyats de la mamà de la nena, a un teatre del Paral·lel, on hi treballava una companyia de gran guinyol.

—Que és estrany, diràn vostès, que uns promesos se'n vagin a veure obres d'emoció! No podien anar al cine, on s'està millor i l'espectacle és més divertit i més fosc?

Ja els hi explicaré. La mamà de la Mariona no hi volia anar mai, al cine. Deia que li feia mal a la vista. I l'Antonnet, que era un murri i no badava, havia tingut l'idea d'anar a veure guinyol perquè sabia que l'espectacle començava amb un drama en un acte en el que la escena sortia tota fosca...

I la parelleta, mentre el públic seguia amb enorme interès les incidències de la representació, va poguer fer de les seves i aprofitar-se de valent.

Acabada la representació, sortiren tots al carrer i la futura sogra, que tenia la pell de gallina de contemplar tants de quadres horripilants, preguntà a la noia:

6 — LA TUIES.

—Què t'ha semblat, això?

—Ai, molt bé, mamà...

—El drama l'he trobat molt fort... — observà aquella.

Llavors, la Mariona, mossegant-se els llavis com si evoqués els minuts de plaer que havia passat i posant esllulls en blanc, exclamà, sense quasi donar-se compte del què deia:

—Doncs jo, he trobat més forta la peça...

K. Pritxet

EL SOMNI DE LA SOGRA

LA senyora Mercè no veia amb gens de gust les relacions de la Sió, la seva filla gran, amb en Paulí. Sinó perquè la noia n'estava més encaterinada, li hauria dit que de cap manera estava disposada a consentir que aquell prometatge anés endavant. Però ella, la pobre senyora, s'estimava molt a la seva filla i no volia contrariar la seva inclinació.

Això sí, no perdia mai ocasió per dir-li els mals ulls amb què veia aquell festeig i el concepte pessim que tenia d'en Paulí.

—Mira — li va dir un dia —, jo ja sé que et sap greu que t'ho digui, però a n'aquest noi no el

—Fa prop d'una hora que m'espero; em sembla que el quissu rebrà!

puic veure ni en pintura. I no és que m'hagi fet res, no, però tinc tanta por de què tu siguis desgraciada amb ell...

—I per què, mamà? No sigui així! Que no veu que és tan bo i m'estima tant!

—Sí, sí... Però és molt poc respectuós. Contesta de qualsevol manera, tan a tu com a mí, i creu-me que això em fa un mal efecte...

—Es el seu seu caràcter, mamà... Però cregui que té molt bon fons...

—Què vols que et digui! Jo, cada nit somnio coses desagradables d'ell. Mira: ahir mateix vaig somniar que jo havia vingut aquí i l'havia trobat que es passejava tot nu pel menjador i que, al reprendre'l jo, encara se'n burlava...

La Sió reflexionà un moment i, després, va preguntar a la seva mare:

—I, digui, mamà: el va veure de cara?...

Fick Khadda

LA TASCA AGRADABLE

EN un hotel molt cèntric de la nostra dolça Barcelona hi ha un cambrer, tenori incorregible, que exerceix tal fascinació damunt de les viatgeres que a cada moment es troba en plena aventura.

El xicot és tan discret com pot i si arriba a obtenir una cita, s'emporta la seva conquesta fora de l'hotel per no comprometre la casa. Però l'altre dia, fou tal la passió que va despertar en el cor volcànic d'una senyoreta austriaca que ocupava la cambra número vint i tres que el va cridar a les nou del matí amb el pretexte de què li portés quelcom per esmorzar i se'l va crospar, sense més dilacions, com si el cambrer fos un panet de Viena.

La broma va durar ben be tres quarts, perquè la xicoteta era exigenta i refinada i ell s'ajupia de bon gust a totes les seves demandes. La qüestió és que quan ell va tornar a baixar al "hall" anava despentinat i estava groc i ullerós com si no hagués dormit en tota la nit.

El majordom, que feia mitja hora que el buscava, el cridà:

—Escolta, noi: D'on dimoni surts? Feia la mar d'estona que no sabia on eres! On t'havies amagat?

I el cambrer tenori, volent tapar la seva falta va pretextar:

—Res... Dalt...

—I què hi feies?

—Abocava la llet a la senyoreta del 23...

F. Onolla

UN HOME DEIXAT

EN Miró tenia un xofer malalt. Res, conseqüències d'una mullena agafada en una excursió a Arenys. Com que en Miró, pels seus negocis, necessitava l'auto continuament, va telefonar al garatge on li feien les reparacions a veure si mentre estava malalt el seu xofer, n'hi podien enviar un altre.

—Podem enviar-n'hi un de la casa mateix — respongué el gerent.

—Està bé! Ja el pot fer venir de seguida.

I a la tarda mateix, en Miró ja va poguer córrer. A les cinc restà llest i digué al xofer que se n'anés a casa amb el cotxe per tornar-lo a cercar a les nou al Cassino.

Jo no sé lo què va fer el mecànic quan arribà a casa del senyor Miró; lo cert és que la visita va sentir molt bé a la dona d'aquest que es va declarar encantada d'un suplent tan aixèrit.

Al vespre, quan en Miró es ficava al llit va descobrir, a damunt de la tauleta de nit, un cert objecte tancat en un sobre quadrat, d'aquells que no fan gaire pels matrimonis que estimen la canalla. Com que la seva muller li havia dit que el nou xofer era tan servicial, en Miró trobà de seguida la clau de l'enigma. No digué un mot, però, l'endemà, deixà un recado a la minyona per a que telefonés al garatge dient que des d'aquell dia, ja es guiaria el vehicle ell mateix.

Al migdia, en Miró entrava al garatge.

—Déu lo guard — li digué el gerent. — Que no l'ha servit bé, el xofer que li vaig enviar ahir?

—Gens. Es molt deixat.

—Què diu, ara?

—Sí, senyor. Miri si n'és de deixat, que a damunt de la meua tauleta de nit, s'hi va descuidar un neumàtic.

K. Britet

—Creu-me Merceneta que ets la dona ideal: moerna, ben feta, catxonda...

—I tú el meu tipo: tens aquell auto tan hermos!

NOSTALGIA

JO no sé com hi han dones que es casen amb un viatjant, sobretot, si són joves, els hi agrada fer ús del matrimoni i no tenen cap cosí que ocupi el lloc del marit. Per això planyo profundament a l'Ursula, la meua veïna del primer pis, que fa dos anys és la llegitima esposa d'en Maynou, viatjant de gèneres de punt de la casa Cotó, Fluix i Cia., *del comerç de esta plaza*.

En Maynou passa a Barcelona escassament dos mesos de l'any i a voltes està deu i dotze setmanes sense venir a veure a la seva muller. Aquesta es fa molts tips de plorar quan ell és fóra, perquè sempre te por de què el tren descarrili, de què serveixin mal menjar al seu marit i arribi malalt de l'estómac, o de què amb el tràfec que porta, es refredi i agafi una pulmonia...

La seva tia, la senyora Fermina, que viu amb ella, procura consolar-la com pot, però la Ursula no troba res que mitigui la seva pena.

—Ai, tieta! — deia l'altre dia—. El meu sofriment és terrible! Quan respallo els pantalons del meu marit i veig que a dintre no hi ha res, no pot imaginar-se lo que el trobo a faltar!

B. Orrango

LA AFICIO ALS CARGOLS

ERA una afició boja la que tenia pels cargols la filla de la senyora Tula, una xamosa criatura de divuit anys, rossa com un fil d'or, que es deia Riteta i estudiava per mestra. Com que vivien en una petita propietat situada a prop de Sabadell, la nena, així que havia acabat d'estudiar les seves lliçons, agafava un citsellet, es posava una bata i se n'anava cap al bosc a la recerca dels ja dits animalets, tornant quasi sempre amb una bona provisió que es feia coure de seguida i es menjava amb més delectació que si s'hagués tractat de pollastre, de perdiu o d'algun altre plat de luxe.

En realitat, si la Riteta anava al bosc, no era tan sols pels cargols, sinó per en Quel, el mosso de la Masia de can Puig, xicot alt, vermell i ben plantat que sabia dir-li unes paraules d'amor que la feien molt feliça...

Un diumenge a la tarda, la senyora Tula va tenir d'allunyar-se unes hores de la masia per anr a veure una parenta malalta que vivia bastant lluny del poble, circumstància que va aprofitar la Riteta per citar a casa seva a n'en Quel, que, com era natural, feia fetsa...

Jo no puc dir-los-hi exactament el que va passar. Lo únic que sé és que es van abraçar, es van fer molts petons i que al cap d'una estona, la noia cridava, esporuguida, i deia a n'en Quel que li feia mal. Però es veu que li va passar de seguida, perquè al cap d'uns minuts la gentil criatura sospirava dolçament i possava els ulls en blanc...

Ja era fosc quan va tornar la senyora Tula. Va trobar molt contenta a la seva filla, encara que feia unes ulleres que haurien estat força sos-

—Si vostès savien el què m'h ademanat aquest viciós que acaba de sortir. I no m'ha desagradat gens, veuen?

--Oi que en Ramonet també t'ha portat bombons, teta?
 --Per què ho dius.
 --Oh, com que quan estaveu sols deies que eran tan dolç!

pitoses per una mare que no hagués sigut alegre i confiada com ella. Va preparar el sopar, i, després del àpat se n'anà cap a arreglar els llits.

La bona senyora es veu que devia trobar alguna taca estranya en els llençols, perquè sortí al menjador on la Riteta llegia i li digué:

—Riteta, filla meva, tingues un xic més de cuidado amb els cargols, perquè es veu que avui te n'ha fugit algun del cistell i ha deixat el llit fet un fàstig!

Sis Tellet

EL BASTO

IMPACIENTA, com si tingués por de una desgràcia, la senyora Francisca es passejava pels volts de l'estació de Granollers esperant el tren que pujava de Barcelona. El seu marit, en Ramonet, havia tingut de baixar a ciutat per unes trifulgues de les seves terres i la bona senyora ja tenia por de què li hagués passat quelcom desagradable.

Era esplicable aquella temença, si es té en compte que en els vint anys que eren casats, el seu Ramonet no l'havia deixada mai. Aquesta circumstància justificarà als ulls dels nostres marellevols llegidors, la violència de la bona senyora,

que, com era natural, feia festa...
 bat al marit.

Tot en aquest món té fi, i també va tenir-lo la engúnia de la senyora Francisca. El tren va arribar i el seu marit també, sense que li hagués ocorregut res de particular, més que una cosa sense importància: s'havia deixat el bastó no sabia on i no havia pogut retrobar-lo.

—No et preocupis, per això, home! — li digué la dona—. Te'n compres un altre, i en paus. Al capdavall, no era pas tan bó...

El matrimoni tenia un fill de divuit anys, que estava empleiat en una fàbrica de farines. Al cap d'uns dies, els seus principals l'enviaren a Barcelona per un assumpte de la casa, i, naturalment, un cop al Pla de l'Os, el xicot no pogué per menys que anar a fer una visita al carrer d'en Roca, d'on tenia pels seus companys les millors referències.

I veu's aquí que, al entrar al menjador del "gran quatre", que cal no confondre amb "el gran catre", el xicot va veure en un recó, el bastó del seu pare.

Va informar-se, i la "segunda" li digué que se l'havia deixat allí un senyor que havia dit que vivia a Granollers. El noi, no volgué descobrir a son pare i digué que era d'un amic seu, i que si volien, li tornaria.

La "segunda" li digué que si, i el xicot, tot

ELLA (llegint): "I en veure'l a n'ell, el cor se li obria com una magrana"... Es clar! També se m'hauria obert a mí!

cofoi, agafà el tren després d'haver enlestit, i cap a casa s'ha dit.

Triomfant i creient que l'autor dels seus dies no es recordava on l'havia deixat, el noi li entregà el bastó.

—Sap on era? A càl notari! Resulta que és el mateix que el de la casa on treballa i me l'ha dat de seguida!

En lloc de mostrar-se satisfet i content, el pare posà una cara de pomes agres que va esverar al xicot.

—Bé! S'atreví a dir-li. Que no em dona cap propina per haver-li retornat?

—Ja ho crec! — cridà el pare—. La mateixa que em va donar l'avi un cop que li vaig portar un altre bastó en les mateixes condicions...

I si arriba a badar, el senyor Ramonet li bada el cap d'una garrotada...

F. Orrolla

EL LLIUREPENSADOR

EN Badó era dels de la flamarada. Era soci de "La luz del Porvenir", havia sigut dels "jóvenes bárbaros" i assistia cada any pel dijous sant als tradicionals banquets de promiscuació que es celebren a la "Casa del Pueblo".

Jutjin doncs quin va ésser el seu disgust quan un any, per la festa major del poble, anà a visitar-lo una comissió preguntant-li que guarnis el balcó de casa seva, puig, l'endemà, hi tenia de passar la professó. Allò li representava un greu compromís, puig entre els que havien anat a fer-li aquella sollicitud hi figuraven varies persones a les que en Badó devia favors de molta importància.

L'endemà amb gran sorpresa dels seus companys de penya de café, en Badó tenia la casa d'allò més guarnida, amb uns domassos que ningú sabia d'on els havia tret, però que feien força goig.

—Vaja! — li digué un company quan el veié arribar. Sembla mentida! Un home com tú, lliu-

repensador de tota la vida, ajupir-te a n'aquestes coses! Em fas fàstig!

—No sé pas que hi veus! — respongué en Badó. Precisament, lo que jo he fet és un acte cívic, com aquells casaments i aquells enterros que celebravem a Barcelona, en temps d'en "Lacandro"!

—No t'entenc!

—Home: ben senzill! A mí em van dir que avui passava la professó per davant de casa meva. I jo, quina me'n penso? Passaràn les beates per aquí davant? Doncs ara vaig a treure al balcó les meves penjarelles!

Von Bent

JOCS MALABARS

EN Quim és molt aficionat a anar de burilla. Cada dissabte a la nit, quan ha cobrat la setmanada, sopa, s'aïta, se'n va a pendre café, es fuma un puro i cap a recorre estacions, que diu ell.

El coneixen a tots els temples de l'amor, i com que hi fa bastant gastó, hi té un regular cartell. Les mestresses quan fa molts dies que no hi ha anat, li pregunten amb gran interès si ha estat malalt o si li ha passat alguna cosa; les nenes el reben amb mil mimos i carícies i fins els familiars del menjador, el saluden com si fos una persona de pès.

L'altra nit, el xicot estava a cà la senyora Pepita, que Déu ens conservi mols anys, i esplacava una visita que havia fet a una casa d'honorat esbarjo recentment inaugurada.

—Hi ha una xicoteta que fa una cosa molt original, deia. Te'n vas am bella, li dones un nap, que és el pretu de la casa, i una pesseta de propina, i mai dirieu que fà?

—Home! No ho sé! — respongué un dels "floreros".

—Doncs, mireu: és molt curiós. Amb una ma agafa el duro, i amb l'altra, la pela!

Sardy Netta

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta hora hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barcelonins lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «den pelen», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpfil!

“Aquí el què s'ha de mirar”...

A RA que hem arribat per fi, al conveni amb França, per fer a l'Abd-el-Krim lo que Don Jaume el Conquistador va fer al rei moro de Mallorca, no vindrà malament que els hi contem un episodi rifeny que no deixa de tenir gràcia.

No fa gaires mesos, abans de la darrera ofensiva, una parella de nuvis anglesos, tingué la idea d'anar a fer el viatge de noces al Marroc. Portats per la seva afició a les exploracions, varen allunyar-se massa de les darreres línies espanyoles i uns moros que rodaven per allí els varen fer presoners.

La dona, que era força bonica, va ésser portada a la tenda de campanya d'un dels principals capitosts de la rebelió. Del marit, quasi no se'n varen preocupar.

Sortosament, a n'aquest li deixaren escriure una lletra a Tànger, on hi tenia uns parents, els quals, mitjansant un moro *amigo* i cent lliures esterlines, aconseguiren la llibertat de la imprudent parella.

—A veure — digué l'anglès quan es trobà altre cop reunit amb la seva dona i lluny d'aquells selvatges — si aquests cafres t'hauràn fet alguna criatura!

—Oh! No tinguis por — respongué l'angleseta. M'han tractat molt correctament, creu-me. A fi d'evitar-me complicacions els he fet entrar a tots per la porta falsa.

Una que no està per brocs.

LA Cristina s'havia barallat amb el seu amiguet i, com que de moment no hi havia substitut, no li va quedar altre remei que tornar a cercar feina en qualsevol taller de modista, fins que un altre *pagano* piqués l'ham.

Com que no sabia com anava la feina, la xicota se'n va anar cap a la Plassa de la Universitat i va esperar que sortís de treballar del “Printemps” la seva amigueta Flora, amb qui havien anat molt temps plegades a ballar a l’“Iris Park”.

Petons, estretes de mà, “No et coneixia”, “I que estàs grassa!”, etc. etc. Després de totes aquestes *influxions*, com diu la meua portera, que és il·lustrada i llegeix les novel·les d'en Lluís de Val, la Cristina interrogà a la Flora respecte a la feina.

—Mira — li digué la xicota — crec que a tal carrer, tal número, necessiten gent. Pots provar-ho...

L'endemà, la Cristina tornava a veure a la Flora a la sortida del “Printemps”.

—Què? — preguntà aquesta darrera. — Has fet fira?

—Jo? Si que estàs de broma! Saps què diu, a la porta? “Confeccions de nens a mida”!. Ja comprendràs que al llegir això, ja no he volgut sapiguer res més!

L'EPILEPSIA

UN riquíssim fabricant del Vallés, més avar que Arpagó i més mal carat que un jueu, està malalt, des de fa algun temps. Té atacs intermitents d'epilèpsia que el fan patir molt i que posen en perill, segons ha dit el metge, la seva vida.

No té altra família que un nebot seu, que espera impacientment que es mori per gastar-se-li els quartos. Quasi té raó, perquè després de fer-lo treballar tot el dia al despatx, li dona no més

deu duros cada mes, el manté i cada cop que el noi demana que li compri unes sabates o que li faci fer un traje, hi ha una tragèdia.

—I doncs, què fa, el seu oncle? — li preguntava l'altre dia un client de la casa.

—Malament, malament...

—He sentit a dir, que si un malalt d'aquests reb una impressió molt forta, a voltes, la reacció que fan els nirvis el deixa curat en el acte, digué el client.

—Amb ell seria inútil provar aquest remei, va respondre el xicot. No fa gaire, va venir un amic seu, li va demanar doscents duros, i no va pas curar-se...

Sis Tellet

PRECISIO

FA mig any que en Pons s'està amb la Merceneta i, cosa estranya, encara no s'han ballat. És cert que ell guanya bastants diners per poguer satisfer tots els seus capritxos i que si ella, de tan en tan, li fa el salt amb un altre, sap justificar-ho tan discretament que el seu amant no té dret a enfadar-se.

Ademés: què en treuria, d'enfadar-se? Res. Ell és filòsof i tan se n'hi en dona de tot el que passi. La Merceneta li agrada, la té sempre que vol, a canvi d'uns diners, i prou.

L'altra nit varen anar a sopar al Tibidabo i tornaren en automòvil. Les ostres, la llagosta, el xampanya, la ubriaguesa de la nit a muntanya, van posar un xic romàntica a la parella. Arribaren a casa i s'estimaren com feia dies que no s'havien estimat. Després, com que estaven desvetllats, es posaren a enraonar.

—Quan penso, digué en Pons, que un dia o altre em moriré i et deixaré...

I la Merceneta, que ja no es sentia tan romàntica, va interrompre al instant:

—Molts diners?

Bur Leta

LA DONA DESCONFIADA

LA senyora Rosa — trenta dos anys, però encara palpable — seria la esposa més feliç del món, si el seu marit no fos un noctàmbul incorregible. Ell té de tornar a casa a l'hora que canten els galls, sinó, és home a l'aigua. Dorm malament, tus, renega i a l'endemà, diu que no es troba bé...

No és que el marit de la senyora Rosa sigui juerguista ni moltíssim menys. Però li agrada passar la nit amb els companys, jogant a la manilla, a caramboles, llegint el diari o parlant de política. I ella té la desgràcia d'ésser més gelosa que feta d'encàrreg.

L'altra matinada, l'home en va fer un gra massa. Arribà a casa seva a quarts de tres. Allò ja era massa i la senyora Rosa, quasi quasi, tenia ja els seus motius per queixar-se...

Ja es va queixar, ja! I de quina manera! Plors, crits, atacs de nirvis, de tot hi havé, per a que la festa fos complerta.

—Que ets un pocavergonya! Que no m'estimes! Que te'n vas amb altres dones! — exclamava ella.

—Et juro que no, dona, et juro que no! Si vinc del cafè!

—Del cafè? — respongué llavors la senyora Rosa que acabava de tenir una idea —. Ara mateix ho veurem! Fica't al llit desseguida!

I no quedà convençuda fins que va esgotar el cartutxo de calderilla que guardava ben guardat per ella el seu marit, i que s'havia cregut que es malgastava disparant trets als ocells de la Rambla.

K. Briola

EL BON CUINER

EL senyor Rostoll, riquíssim fabricant de tovalloles, és un home que pot estar orgullós de la seva sort. Enriquit en pocs anys, quan la pluja d'or de la guerra gran queia sobre tothom que sabia recollir-la, no ha continuat, com molts, essent un home vulgar. Ha apres a conduir el seu magnífic Rolls Royce, s'ha comprat una esplèndida finca a la costa brava, té una remarcable col·lecció de quadres i, a més de tot això, posseeix una cosa que no tothom pot vantar-se de tenir avui en dia: un cuiner model que sap cercar pel seu menjar els més delicats refinaments.

Fa algun temps, un amic nostre va ésser invitat per el senyor Rostoll a anar a dinar a casa seva. El senyor Rostoll el rebé com un veritable aristòcrata, li feu visitar la finca i, després, tothom es va posar a taula.

El primer plat eren faves a la catalana... Però quines faves, fillets de Déu! Fines, tendres, menudes, que es fonien a la boca...

—Que li sembla? — digué el senyor Rostoll al seu convidat, que es mostrava entusiasmada.

—Magnífiques!

—A nosaltres, sap? — digué en to confidencial el bon fabricant—, el cuiner ens ha fet les més tendres i més petites. Les altres, que eren més grosses i més dures, les ha reservat per les minyones que diu que hi disfruten molt...

Phil Hett

Conte premiat del número passat:

LA CONQUISTA FALLIDA

LA FORÇADA

No fa gaires dies, una raspa va anar al jutjat a denunciar que el seu *novio* l'havia forçat. El criminalista que en assumptes de bragueta — terme que gasten al Palau de Justícia quan parlen de fets d'aquests — hi estava molt versat, la feu seure i li demanà que puntualitzés el fet.

—A veure, a veure, — preguntà. —Espliqui'm en detall com va anar la cosa.

Doncs, miri: ja li diré. Havíem anat a ballar a la "Bohèmia", sap? Ell em va dir que tenia calor i que podíem anar a Les Planes a pendre la fresca. Jo, pobreta de mi, no sospitant lo que em volia fer aquell lladre, li vaig dir que *bueno*. Varem baixar al *peideru*, sap? ens varem endinzar en el bosc, i, un cop allà, em va agafar, em va fer ajaçar damunt de l'erba...

—Perdoni — va interrompre el criminalista. — Vostè duia calces, en el moment d'ocórrer aquest fet?

La raspa baixà els ulls.

—Si senyor, però...

—Però, què?

—Però me les vaig treure...

El jutge, el criminalista, l'oïcial, l'escribent, tots esclataren a riure.

—Així, exclamà el jutge, què dimonis ve a denunciar, si vostè mateixa es va treure les calces?

La raspa tornà a baixar els ulls i, llavors, mormolà: —

—Es que m'ho va demanar amb unes paraules tan dolces, que vostè, senyor jutge, hauria fet el mateix que jo si s'hi troba...

Bur Letta

era cosa d'esposar-se a què se li cremés per anar a veure què passava.

Al cap d'una estona, la mare va entrar al menjador en ocasió en què la Quimeta i en Rafel ja havien posat punt final als seus esplais.

—Què tenies, Quimeta, fa una estona, que t'he sentit gemegar? — li preguntà.

—Res: que en Rafel em treia una brossa de l'ull i em feia un xic de mal.

La mare de la Quimeta reflexionà un moment i, després d'una estona de silenci va preguntar en to d'incredulitat:

—Te la treia o te la ficava?

R. E. Tallet

... I còm dius que se'n diu d'aquest remei heròdic?

—EROTYL.

—Quina llàstima que el meu difunt no l'hagués conegut, amb la gana que em feia passar!

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a Pengròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

A la Prefectura de Policia de París, un audaç lladre que no ha pogut ésser descobert, ha robat una pila d'objectes.

Segons diuen els diaris francesos, aquest és el tercer cop que roben aquella dependència oficial.

Que no s'esverin ni s'estranyin els nostres amics de la dolça França. Quan governaven els del antic règim, a Barcelona uns atracadors van robar deu mil peles, a la una del mig dia, a la Fonda del Ferrocarril, quasi davant dels propis nassos del Ponci que ens regia a n'aquella època.

Ja cal doncs que no s'ho prenguin en seri, que es feriràn puix això passa a París a Xina i al Turquestàn.

o o o

Un telegrama de Praga, publicat l'altre dia en quasi tots els periòdics barcelonins, deia:

"Los efectos del fenómeno han sido devastadores, causando grandes destrozos en la Bohemia".

Un fenomen a la "Bohèmia"? Els concurrents de la "Beta", els abonats de la lotja de la "Penya X", els socis del popular "Grup Bona Fé" no ens n'han dit una paraula.

Voleu jugar-vos un peix que en Belmonte s'entreté, empaitant a les raspetes que hi remenen el cendrer?

o o o

A cà "Novetats" han posat varietés, en vista de que la gent, si feien teatre, no hi anava. En qualitat d'estrella, hi ha la Eugènia Roca, que encara que tingui quasi tants anys com en Maynar — dit sigui "con el debido respeto" — s'aguanta encara ferma i canta amb veu, amb gràcia i amb un tipet que Déu n'hi doret.

I és que l'Eugènia és tan maca que malgrat ja tenir anys,

resulta un bona roca que voldriem barrinar.

o o o

I no barrinin gaire amb el xicto mi naire que els hi acabem d'encolomar, perquè això de les mines es una cosa més seriosa del que vostès es pensen. Preguntin-t'ho, sinó, als asturians i als bilbains que troben dificultats per vendre el seu carbó i comencen a abandonar l'explotació d'alguns jaciments despedint als obrers.

I l'assumpte preocupa perquè és força delicat; puig lo del carbó és tan negre, que jo no ho veig pas gens clar.

o o o

Com nosaltres — que som gent que en sabem un niu — preveiem, l'estrena de "Corpus" de l'Alfons Roure al "Barcelona" ha estat un èxit formidable.

Alguns envejosos, que mai en falten, han cregut veure en "Corpus!" una servil còpia de "La casa de la Troya".

Alfons, si ens vols creure, no t'hi encaparris, i ves fent.

Que sigui o no sigui còpia "Corpus!" està molt rebé i amb ella guanyaràs fama i, de pas, algún calé.

o o o

A Sant Sebastià s'ha estrenat una comèdia d'en Martin Bernezo titulada "Cadenas rotas".

Soposem que no és cap al·lusió al autor de "La historia de Juan Español".

Puig no és cosa de fer bromes al pobre senyor Cadenes que ara que fa d'empresari està passant moltes penes.

L'AFARTA POBRES

?

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

~

VOLEU SABER QUI ÉS I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENigmÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA GALANT?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGULT LEBRUN

I FRUIREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

~

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

S'HA POSAT A LA VENDA EL QUART QUADERN DE AVENTURAS GALANTES DE LA POMPADOUR

Deliciosament explicades per la LAURA BRUNET

Un quadern 30 cèntims

Il·lustracions de A. MESTRE

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta d' Santa Madona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CADA

L. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

Magnífiques il·lustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No vol a bodar...!

Passau per LA MUNDIAL abans d' entrar al bany! Seguiria un salivada per no estar a fons! La neteja per a després del bany. Casa de curació per a les "pergones". Polvos per netejar les sabons de goma-piles.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades com si veïssin el diable, compreu la Lotión Ladilla que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º ...star rápidamente.
- 4.º ...ada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet i independent dels altres

30 PAGES

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavilljareu de pressa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el

OLFURETO CABALLERO

Centre de l'Assalt, 86 i centres específics. BARCELONA

PURGACIONES

estreñida y toda ... de las vías genito-urinares, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las ...

Grajeas Rusas Rovissolli

buena resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segurà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrún

Superba relació de la vida atzarosa d'aquest gran amorós.

TÍTOLS PUBLICATS: 1.º Dulce cautiverio. — 2.º El buen ladrón. — 3.º La blonda Esther
4.º Vida Bohemia. — 5.º Pastor y oveja. — 6.º El argumento de un drama. — 7.º Locora de amor. — 8.º Una aventura de guerra

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

--Vol que li guardi la sombrilla senyoreta mentre es va a vestir?
--Gràcies. Em faria molta falta.